

את מקום האש, כבר הוזעקו למקום מכוניות כבאים נוספות. יללות צופרי מכוניות הכבאים, שדהרו מכל פינות העיר למקום, העירו ודאי משנתם רבבות אור רחים רדומים. אבל מיבצע הכיבוי ומניעת התפשטות הדליקה, בראשו עמד מפקד כבאי תל-אביב, דפק ביעילות מירבית. למעלה משלוש שעות עמלו הכבאים כדי לכבות את האש ולמנוע את התפשטותה. הצלחתם היתה מליאה. עבורנו, אנשי מערכת העולם הזה, היתה זו נחמה פורתא.

מה שלא הצליחו הכבאים להציל, היו משרדי מערכת העולם הזה, בהם פרצה הדליקה. האש, מי הכיבוי וגרוני הכבאים הותירו אחריהם את משרדי המערכת כעי חרבות עשן ומפוייה.

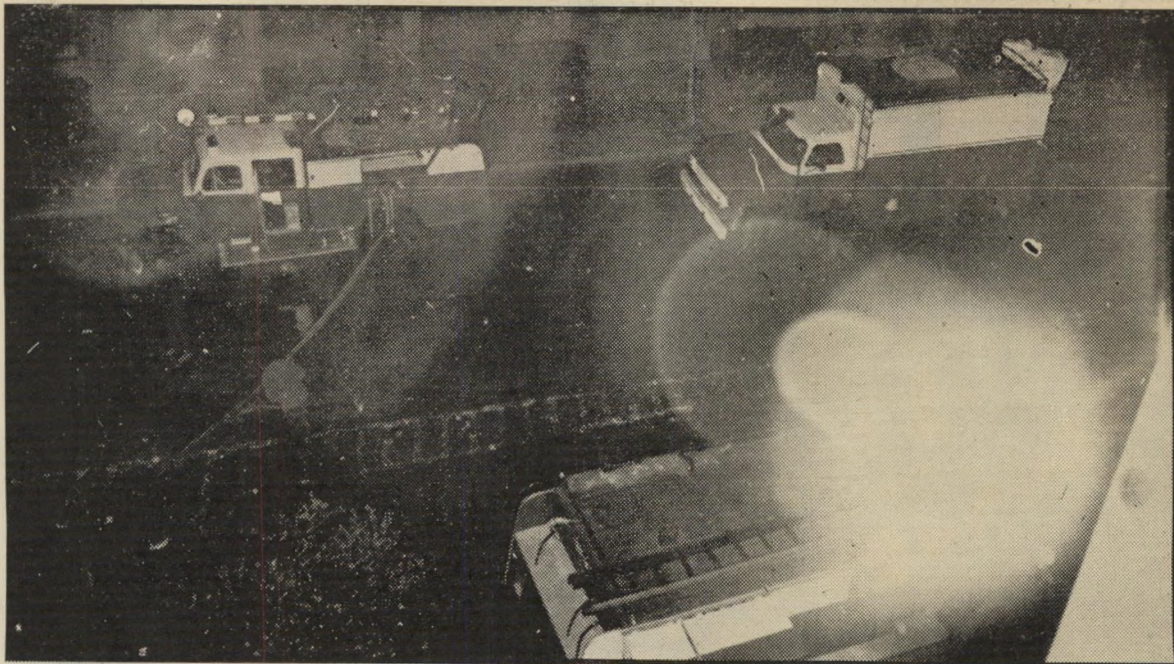
מכונות הכתיבה

הפכו לפסלים

במשך שעתים כמעט השתוללה האש במשרדי המערכת, ואיש מחברי המערכת לא ידע על כך. שוטרי ניידת משטרה שהגיעה למקום בעקבות הכבאים, ניסו לשווא, במשך שעה ארוכה, לאתר את העורכים ללא הצלחה.

קרוב לשעה שלוש בלילה צילצל הטלפון בביתו של כתב ידיעות אחרונות אריה אבנרי. "מדברים כאן מהמשטרה", הודיעו לאבנרי הרדום למחצה. "אנחנו מצטערים להודיע לך שבמערכת שלך פרצה דליקה". אבנרי, שסבר כי מישוהו מנסה למי

הדליקה במערכת "העולם הזה". אלומת האור מצד ימין היא זרקור אחת המכונניות המכוון לעבר משרדי המערכת, באמצעותו האירו הכבאים את שטח הדליקה כדי להקל על פעולות הכיבוי. מכוניות הכיבוי הצליחו להגיע במהירות מסחררת למקום השריפה.

פעולת הכיבוי תמונה זו צולמה מתוך חלון מנופץ מחדרי המערכת השרוף, כשמכבי האש עדיין עסקו בפעולות הכיבוי. בתמונה נראות שלוש מכוניות מתוך צי מכוניות הכיבוי שהוזעקו לכבות את

החדרים השרופים חלונות מנופצים ומפוייחים, תריסים שבורים, כך נראו משרדי המערכת מבחוץ בבוקר שאחרי הדליקה. בצהרי יום שישי היה צורך להזעיק את הכבאים שוב, אחרי שמוקדי אש חבויים בתיקרות התלקחו מחדש ואיימו לגרום שוב לדליקה.

תוח אותה, השיב: "זה עצוב מאוד, אבל מה אתם רוצים ממני, תודיעו לבעל העי"ת תוך". "האם לא אתה בעל העיתון?" תמה השוטר מעברו השני של הקו. "לא, זה נות מוזס!" הסביר אבנרי. "כאן הבין גם השוטר שחלה אי-הבנה: "ממתני נות מוזס הוא בעל העולם הזה?" אריה אבנרי תפס שהחליפוהו בטעות באורי אבנרי, מסר ל" שוטרים את מיספר הטלפון של עורך העולם הזה, שאינו מופיע בספר הטלפונים. בינתיים הצליחו שוטרים אחרים לאתר את עורך-דין אמנון זכרוני, פרקליט העי"ת. זכרוני הושיק את חברי המערכת. כאשר הגענו למקום כבר סיימו הכבאים את מלאכתם. חדר המדרגות של הבניין ומה שהיו משרדי המערכת, היו מוצפים במים. לאור זרקורי מכוניות הכבאים יכולנו להבחין במבט אחד בתמונת ההרס: קירות אכולי אש, תיקרות תתמוטטות, מעררות ריהוט שהפכו אודים מפוייחים, ארוך נות ספרים ומיסמכים שהיו לרמץ, ומכונית כתיבה שהותרו באש והפכו לפסלי מתכת סוריאליסטים.

המראה היה גורא. אבל אוטומאטית נשאנו עינינו לכיוון אחד, לראות מה עלה בגורל האוצר היחיד שהיה במערכת. כמו אם שבשעת אסון תרה ומחפשת אחר בנה כדי להצילו, כך חיפשנו מיד אחר הדבר היחיד שהיה בעל ערך רגשי ומשמעותי לגבינו: ארכיון הנגטיבים. לא היה צורך לתהות הרבה כדי לגלות מה עלה בגורלו. עשרות הקופסאות בהם היו מסודרים וממויינים מאות אלפי סרטי

קרייבך בתל-אביב, ולחצו. שהייתם המקרית של הארבעה בשעה זו של הלילה ברחוב חשון וריק מאדם, הנמרצא באיזור מסחרי שומם בשעות הלילה, עצרה בעודה באיבה דליקה שאימה להיות אחת הדליקות הגדולות שידעה תל-אביב איפעם. תוך שהיו רכונים על גבי הרכב הצבאי, עלה באפס של ארבעת החיילים ריח של

מנחם אטיאס, ישראל טרי, דני ספרדי ואהרון ימיני, הם ארבעה חיילים צעירים המשרתים באחת מיחידות השריון בסיני. אבל ביום חמישי האחרון, בחצות הלילה, הם היו עסוקים במיבצע צבאי בלב תל-אביב דווקא. הרכב הצבאי של אחד ממפקדי יחידתם התקלקל והארי בעה עמלו במשך הלילה מיספר שעות כדי לגסות לתקן את הרכב, שנתקע ברחוב

לאחרת היום עוברי אורח ברחוב קרייבך נושאים עיניהם לעבר משרדי מערכת "העולם הזה" ביום שאחרי הדליקה. החלונות החיצוניים של המשרדים שבערו נראים מוקפים בעיגול. ניתן להבחין בתמונה בחיי בור שבין בניין המערכת לבניינים הסמוכים להם נשקפה סכנה לוא היתה הדליקה מתפשטת.